

Варвара

Степан Руданський

Перепродав раз маляр
Усе серед Бару [1],
І на продаж тільки мав
Їдну Варвару.

Аж приходить наш мужик,
Шапку поправляє.
"Чи є у вас Миколай?" —
Маляра питає.

"Нету, братец, — каже той, —
Тільки зараз буде".
Та Варвару живо зняв
Та й до халабуди.

І кісткою раз мазнув, —
І чаша закрилась,
Мазнув іще кілька раз, —
І митра вродилась.

Ще мазнув раз — і обруч
Обвів накола,
І бігцем до мужика:
"Вот тебе Микола".

Але мужик собі став,
Під боки узявся:
Як поглянув на лице —
Так і засміявся.

"Що Микола, то Микола!
Правдива Микола!..
Щоби тобі волосок!..
Вся борода гола!"

"Нешто хочеш баради?
І барада буде!"

І з Варварою мерщій
Знов до халабуди.

Вибігає, кругом глип, —
Мужика й ні пари!
А тут баба, як на злість,
Питає Варвари.

Прокляв маляр мужика
І бабу, до лиха;
Ставить образ на стілець
Та й промовив стиха:

"Не требуй он баради,
Энтакая харя! —
И еще бы была раз
З Миколи Варвара".

[1] Бар - місто Вінницької області.